

Naar Justitsministeriet nu — efter Indstilling fra Udvalget angaaende Straffetsplejens Simplificering — foreslaar den omtalte Begrænsning af Adgangen til Anke ophævet, skyldes det, at det har vist sig uheldigt, at Anke af Erstatningskrav, der er paakendt under en Politisag, og som i Medfør af § 996 paaankes efter Reglerne om den borgerlige Retspleje, ikke kan grundes paa, at Afgørelsen er urigtig som en Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt. De ovenfor omtalte Inkonsekvenser mellem Afgørelsen af Straffespørgsmaalet og Afgørelsen af Erstatningsspørgsmaalet vil nu desuden i vid Udstrækning kunne undgaas derved, at der ved den foreslaaede ændrede Affattelse af § 962 er aabnet en langt videregaaende Adgang end tidligere til Appel af Underrettens Afgørelse af Straffespørgsmaalet, saaledes at man, for saa vidt Landsretten i Erstatningssagen maatte komme til et andet Resultat med Hensyn til Skyldspørgsmaalét end Underretten, derefter kan indanke ogsaa Straffespørgsmaalet for Landsretten og saaledes opnaa Konsekvens i Retsafgørelsen.“

Et *Flertal* af Udvalget (Venstre, Socialdemokrater og Radikale) foreslaar, at Lovforslagets § 3 og § 48 udgaar. Man finder nemlig ikke tilstrækkelig Anledning til at fratage de Personer, som omtales i Retsplejelovens § 31 (Dommere, Øvrigheds-personer, offentlige Anklagere, Sagførere og de, som er indkaldt som Nævninger til det paagældende Ting), den dem ved Retsplejelovens § 31 hjemlede Ret til at overvære Domsforhandlingen i Straffesager, selv om den holdes for lukkede Døre, og de Vanskeligheder, som i visse Tilfælde skal have været forbundet med at faa andre Tilhørere fjernet, vil formentlig let kunne overvindes, naar passende Foranstaltninger træffes.

Et *Mindretal* (Holger Andersen, Pürschel og Sven), der tiltræder Lovforslagets § 3, kunde have ønsket paa Grundlag af de allerede gjorte Erfaringer a gøre en-

kelte Begrænsninger i Offentlighedens Adgang til at overvære Retsforhandlinger, navnlig i Tilfælde, hvor den sigtede selv maatte ønske det. Udvalgets Flertal har imidlertid frygtet, at enhver Begrænsning udover den i Loven hjemlede skulde undergrave selve Offentlighedens Princip. Mindretallet deler aldeles ikke denne Frygt, men mener tværtimod, at det kun vilde tjene til at sikre selve det Princip, hvis almindelige Rigtighed ogsaa Mindretallet erkender, om man ved en — bl. a. ogsaa af Dommerforeningen tilraadet — Begrænsning udelukkede en Gentagelse af visse Scener, som adskillige Gange i de sidste Aar har virket opskræmmende paa mange rettænkende Mennesker, hvor Offentligheden saa langt fra at være det, den skulde være, et Værn for den sigtede, tværtimod har været det, hvorimod han skulde værnes. Overfor Flertallets absolut afvisende Holdning har Mindretallet opgivet at stille noget Ændringsforslag paa dette Punkt, idet der formentlig inden lang Tid vil blive Lejlighed til at genoptage Spørgsmaalet.

Samme Mindretal kunde have ønsket, at Erklæring efter Retsplejelovens § 187, for saa vidt Begrundelsen er den, at den paagældende ikke har nogen religiøs Tro, ikke skulde kunne afgives af nogen, der hidtil har tilhørt Folkekirken eller et anerkendt Trossamfund, uden at den paagældende samtidig udtraadte heraf. Da Tanken ikke har fundet Tilslutning fra anden Side, har man anset det unyttigt at stille Ændringsforslag.

Ændringsforslag

Til § 1.

Af *Udvalget*, tiltraadt af *Justitsministeren*:

1) I 3die Linie udgaar Ordene: „erholder intet Vederlag, men“.